

Tiesitkö, että usko on enemmän asennetta, kuin pelkästään nimi? Katsellessa ihmisten edesottamuksia ja uskovaisuuteen liittyviä asioita, saattaa hyvinkin nähdä "uskon" aineellistamista tai personointia - eli liittämistä johonkin tiettyyn henkilöön, tai omiin suoritteisiin, jotka ilmentäisivät myös toisille ihmiselle omaa uskoa. Saatamme puhua uskovaisuudesta ja kantaa sen nimeä - ymmärtämättä sen todellista luonnetta tai käyttötarkoitusta.

Sana opettaa, että "usko on lujaa luottamusta," (Hepr.11:1) eli lujaa, tietynlaista asennetta jotakin kohtaan. Tällöin voidaan puhua myös elävästä uskosta jonka vaikutukset ulottuvat aina tekoihin saakka. Usko ilman tekoja on kuollutta ja turhaa - ja voimmekin ymmärtää, ettei pelkkä kristityn nimi tee eläväksi. "Sinulla on nimi, että elät, mutta olet kuollut" (Ilm.3:1, Jes.5:12, Matt.7:15, 23:25,27, 28)

Uskomme perustuessa lahjaukseen armon kautta, Henki tekee sen eläväksi ja rakkauden tekoja vaikuttavaksi voimaksi. Elävä usko on siis asennetta, jonka jumalaiset vaikutukset ulottuvat elämään arjen keskele.

"Sillä Kristuksessa Jeesuksessa ei auta ympärileikkaus eikä sen puute, vaan rakkauden kautta toimiva usko." (Gal.5:6)

On helpompaa elää uskoa todeksi ymmärtäessä sen todellista luonnetta ja olemusta. Saadessamme lahjaksi asenteen, joka vaikuttaa jumalista hyvää kaikkeen, mitä teemme tai ajattelemme, elämme luonnostaan Jumalan tahdossa ja johdatuksessa. (Hes.36:27) Lisäksi Raamattu opettaa uskonkilvestä, että voimme sillä sammuttaa pahan palavat nuolet. (Ef.6:16) Se tarkoittaa, että voimme syvästi luottaa Jumalaan pahan hyökkäyksissä, jolloin meidän ei tarvitse itse kostaa tai lähteä omin voimin vastustamaan paha.

Usko toimii vasta sitten, kun siinä toteutuu tietyt periaatteet. Usko tarvitsee voiman, eli synnyttäjän. Ja sanasta ymmärrämme, että usko syntyy Kristuksen Sanan kuulemisen

kautta. (Room.10:17) Usko on myös suuntautuvaa asennetta, joka tarvitsee kohteen. ilman sitä usko olisi vain hyödytön nimike. Usko ei siis ole itse kohde, vaan se on ikään kuin silta kahden toisiaan vielä näkemättömän asian välillä.

Usko on siis itsessään voimaannuttava tekijä, joka avartaa etemme näkymiä, joita emme vielä muuten näkisi. (2.Kor.5:7, Hepr.11:1) - Eläessämme erilaisten ajallistenkin asioiden parissa, huomaamme kyllä uskomisen merkityksen. Onhan niin, että jaksamme ponnistella asioiden saavuttamiseksi, jos itsekin uskomme, että selviydymme ja saavuttaisimme lopulta haluamamme. Ilman uskoa masentuisimme ja tuntisimme epätoivoa - kuluttaen siinä vähäisetkin voimavaramme ja lopulta lakkaamme jopa yrittämästä saavuttaa tärkeitä päämääriä. - Lahjauksessa, jonka saamme Jumalalta, (Hepr.11:6, 1.kor.2:4-5) on hyvin samanlaisia piirteitä. Sitä tulee käyttää ojentautuen jumalasia lupauksia kohti. En minäkään selviäisi perille syntisyteni tähden, mutta ojentautuessa luottamuksessa iankaikkisen armon varaan ja pelastuslupaukseen Lunastajassa, Jeesuksessa Kristuksessa, Hän pelastaa ja vapahtaa minut. Hän on ainut turvani ja pelastukseni ja Häneen asettautuessani pelastun, niin kuin jokainen, joka huutaa avukseen Hänen nimeään. (Ps.50:15, Jer.33:3, Apt.2:21, Room.10:13)

Usko tarvitsee myös lähteen, josta kumpuaa sen voima. Kuunnellessani syyttäviä ihmisiä, paholaisen halveksuntaa, tai vaikkapa vain oman mieleni vähätteleviä ääniä, huomaan uskoni haurastuvan ja rapistuvan olemattomiin. Siksi ruokinkin uskoni Kristuksen Sanalla, jumalaisilla lupauksilla ja kertakaikkisen Lunastuksen pysyvyydellä. Se saa uskoni voimistumaan, elämään, toimimaan ja virvoittumaan. Silloin tulen myös kykeneväksi auttamaan kanssamatkaajiani, jotka tarvitsevat rohkaisua ja kantamista haparoivan uskonsa kanssa. Valitettavan usein näen sokeita sokeain taluttajia, (Matt.15:14, Luuk.6:39) jotka ovat itse uskonsa miltei menettäneet ja horjuttavat nyt niiden uskoa, jotka eivät ole vielä päässeet juurtumaan Kristukseen ja Sanaan. Kunpa näkisimme aina Lunastusveren voiman ja Jeesuksen jumalisen muuttavan voiman mahdollisuudet ja puhuisimme vain siitä lähtökohdasta toinen toistemme kanssa!

Uskon kohteena voimme nähdä sielujen pelastumisen (1.Piet.1:9) ja yhteisen rakentumisen. (Room.1:12, Ef.4:16, 1.Tess.3:10) Tämänkin tekstin ainoa tarkoitus on rakentaa yhteistä uskoamme ja auttaa meitä näkemään, miten se toimii. (1.Tim.1:5) Ymmärtäessämme, millainen työkalu usko on, ja ottaessamme sitä käyttöön jokapäiväisessä elämässämme, saatamme havahtua elämään, joka on yltäkyläistä, tasapainoista, järkkymätöntä rauhaa elämää. Mitä vain kohtaamme, voimme luottaa lupaukseen, että Hän on kanssamme, eikä jätä, eikä hylkää! Katsellessani ja muistellesani elämäni, havaitsen, että kuitenkin - kaikesta huolimatta - Hän on ollut aina kanssani, pitänyt huolta, lohduttanut, virvoittanut ja auttanut aina selviämään kaikesta. Siksi voin uskoa myös tulevaisuuttani Hänen varaansa. Se on, että voin lakata murehtimasta huomisesta, lähimmäisistäni ja kaikesta, mitä elämäni kuuluu. Olen etuoikeutettu jättämään jokaisen huolenaiheeni Jeesuksen hellään hoitoon välittömästi, kun sellainen mieleeni tulee. Sanahan niin usein kehottaa ja opettaa meitä "saattamaan kaikki rukoillen, anoen ja kiitoksen kanssa Jumalan tietoon, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa." (Fil.4:6-7, 1.Piet.5:7)

Usko on siis asennetta - joka vaikuttaa kaikkeen - rakentaen ja voimaannuttaen - Se on elävää lahjaksi saatua - ja sitä tulee käyttää rohkeasti. - Ojentautuen uskossa saavuttaa päämäärät, joita ilman uskoa ei edes näe. - Usko on yhteyttä armolliseen Jumalaan, - se on usein vain hiljaista luottamusta huolenpitoon ja johdatukseen Jeesuksen haavoitetuissa käsissä.

- Jospa uskomme saisi vahvistua lujaan luottamukseen - siihen toivoon, joka perustuu Kristukseen ja Jumalan rakkauteen meitä jokaista kohtaan. "Niin pysyvät nämä kolme, usko, toivo, rakkaus. Mutta suurin niistä on rakkaus." (1.Kor.13:13)

Lue lisää: <http://www.pasikallio.fi/Raamis/Usko.htm>

